

μουρίδα, προβατίνα. 3) Τὸ θαλάσσιον ὕστρεον Κόγχη τῆς Ἀφροδίτης (Concha venerea) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀφροδιτιδῶν (Veneridae), ἡ χοιρίνη τῶν Ἀρχαίων Πελοπν. (Καρδαμ. Οἴτυλ.) Συνών. βασκαντῆρα 2, βασκαντούρα, γουρούνα 5, γουρουναδέλα, γουρουνάκι 4, γουρουνακίδα, κλάστρα, μαρίτσα, ματοπιάστρα, σβυρνιά, τζεμπουτζίκι. 4) Τὸ φυτὸν Ἑλμινθία ἢ ἔχινουειδῆς (Helminthia ἢ Pteris echinoides) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Πελοπν. (Κλειτορ. Μεσσην.) Συνών. ἀγριοζοχός, γουρουνάκι 11γ, μπαμπακιά, χοιροβότανο, χοιρολαίμι, χοιρόχορτο. 5) Τὸ φυτὸν Κυκλάμιον τὸ νεαπολιτανικὸν (Cyclamen neapolitanum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρακτιδῶν ἢ Πριμουλιδῶν (Primulaceae) Πελοπν. (Γορτυν. Λακων.) Συνών. εἰς λ. γουρουνίδα 2. 6) Τεμάχιον ξύλου σφαιρικοῦ χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν ὁμόνυμον παιδιὰν γουρουνίτσα Πελοπν. (Βέρβ. Δυρράχ. Κοπαν. Κυνουρ. Μαντίν. Σκορτσιν.) Συνών. γουρούνα 8. 7) Εἶδος παιδιᾶς (βλ. γουρούνη 10) Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Ἀρν. Βασαρ. Βέρβ. Βερεστ. Γαργαλ. Δυρράχ. Ζελίν. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κλειτορ. Κοπαν. Κορινθ. Κυνουρ. Λακων. Λάλ. Μάν. Μεσσην. Σκορτσιν. Στεμνίτσ. Σουκιά Λακων. Τριφυλ.) Στερελλ. (Λαμ. Ναύπακτ.) 8) Ἐτέρα παιδιὰ παιζομένη ὡς ἐξῆς: Εἰς τῶν παικτῶν γίνεται μάννα, ἡ ὁποία, ἐγκλείουσα ἐντὸς τῶν δύο προτεταμένων παλαμῶν τῆς ἐν χαλίκιον, περιέχεται τοὺς κύκλω ἱσταμένους παίκτας, ἔχοντας ὁμοίως ἐγκλείστους καὶ προτεταμένας τὰς παλάμας, καὶ ἐμβάλλει κρυφίως ἐντὸς τῶν παλαμῶν, ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, συνήθως τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου, τὸ χαλίκιον. Ἐξακολουθεῖ ὁμοῦς νὰ περιφέρει τὰς παλάμας κλειστάς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πρὸς ἐξαπάτησίν των, ἵνα ὁ λαβὼν τὸ χαλίκιον, ἀπασχολουμένων τῶν λοιπῶν, εὖρη τὴν κατάλληλον περίστασιν καὶ φύγη ἐκ τοῦ κύκλου χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσουν, διότι, ἂν κατορθώσῃ νὰ τὸν ἐγγίση τις διὰ τῆς χειρός, ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ χαλίκιον εἰς τὴν μάνναν, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου ἢ διαδικασία τῆς παιδιᾶς. Ὁ κατορθῶν ὁμοῦς νὰ διαφύγῃ ὀνομάζεται γουρουνίτσα καὶ ἵσταται μακρὰν. Ἀκολουθῶς ἡ μάννα μυστικῶς προτρέπει ἕνα ἕκαστον τῶν λοιπῶν νὰ λάβῃ οἰονδήποτε ὄνομα θέλει, εἴτε δένδρου εἴτε καρποῦ εἴτε ἄλλου ἀντικειμένου, λαμβάνει δὲ καὶ αὐτὴ ἐν ὄνομα. Τούτου γενομένου καλεῖ τὴν γουρουνίτσαν νὰ προσέλθῃ, διότι ἦλθεν ἡ μάννα τῆς καὶ ἔφερον εἰς αὐτὴν πολλὰ καλά. Τότε ἡ γουρουνίτσα καλεῖ ἕνα οἰονδήποτε, ἐκφέρουσα ψευδώνυμον, καὶ ἐὰν μὲν τὸ ὄνομα τύχῃ νὰ εἶναι τῆς μάννας, πηγαίνει πρὸς αὐτήν, ἐὰν ὁμοῦς εἶναι τινος τῶν παικτῶν, ὀφείλει οὗτος νὰ σπεύσῃ πρὸς τὴν γουρουνίτσαν καὶ νὰ τὴν φέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς τὴν μάνναν εἰς τὴν ὁποίαν παραδίδει τὸ χαλίκιον. Οὕτω δὲ ἐπαναλαμβάνεται ἐξ ἀρχῆς ἡ παιδιὰ Πελοπν. (Γορτυν. Μαντίν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουρουνίτσα Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γουρουνίτσες Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

γουρουνίτινος ἐπίθ. Κέρκ. γουρ'νίτινος Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γουρούνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτινος.

Γουρουνίστικος 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Πᾶρε βάγιο ἀπὸ τῆ βαγιοφόρα, μανρομάνικο μαχαίρι, νὰ κόψετε τὸ ρῆμμα τ' ἀνθρωπίτισνο, τὸ γουρ'νίτισνο, τὸ γιδίτισνο (βαγιοφόρα = ἡ ἐορτὴ τῶν Βαίων, ρῆμμα = ἡ ὁ-

φθαλμικὴ ἀσθένεια πτερύγιον ἐξ ἐπωδ.) Κέρκ.

γουρουνοασβός ὁ, ἐνιαχ. γουρουνόασβος Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. γουρούνη καὶ ἀσβός.

Τὸ θηλαστικὸν Τρόχος ὁ χοιροειδῆς (Meles taxus) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀρκτιδῶν (Ursidae) ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄρκαλος, ἀσβός, ἀσβούδι, ἀσβούνη, μπουρσοῦκι, ὕστριγκας.

γουρουνοβασιλικός ὁ, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Ἡλ. Μεσσην. Τριφυλ. κ.ά.) γουρ'νοβασιλικός Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μεσσην. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. Πυλ. κ.ά.) Οὐδ. γουρ'νοβασιλικὸ Κ. Μαρίν., Ν. Ἔστ. 2 (1928), 258.

Ἐκ τοῦ οὗς. γουρούνη καὶ τοῦ ἐπίθ. βασιλικός.

Τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς τοῦ χοίρου λίπος ἐνθ' ἄν.: Πῆρα λιγούλη γουρ'νοβασιλικὸ δανεικόνε, γιὰ νὰ τηγανίσω δγγὸ ἀβγά Πελοπν. (Γαργαλ.) Τῆ γουρ'νόφουσκα τὴν πλένουμε καλὰ καὶ στερνὰ τῆ γιομᾶμε γουρ'νοβασιλικό, ποὺ τὸν ἔχουμε γιαιτρικὸ Μαργέλ. Τὸ γουρουνοβασιλικὸ τὸν ἔχω φυλαμένονε σὲ νιὰ στάμνα, γιὰ νὰ φκειάσουμε καὶ κᾶνα γλυκὸ Πελοπν. (Δίβρ.) Κρατήσανε κι ἄλεγωτο καμπόσο γουρ'νοβασιλικὸ καὶ τὸ σιγουρέφανε γιὰ γιαιτρικὸ Κ. Μαρίν., Ν. Ἔστ. 2 (1928), 258. Συνών. βασιλικὸ ξύγγι (εἰς λ. βασιλικός Α3), ἀπάκι. Πβ. καὶ εἰς λ. ἀνάλατος Β4β.

γουρουνοβδομάδα ἡ, Ζάκ. γουρ'νοβδομάδα Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὗς. γουρούνη καὶ βδομάδα.

Ἡ πρώτη ἐβδομάς τῶν Ἀπόκρεω, ἡ τοῦ Ἀσώτου, κατὰ τὴν ὁποίαν σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ Δευτέρα ἔχουμε τὴ γουρ'νοβδομάδα καὶ δὲ θὰ μείνει γουρούνη γιὰ γουρούνη ζωντανὸ Πελοπν. (Κοντογόν.) Συνών. γουρουνάποκριά, γουρουννοκυριακὴ, γουρουννοσκότωμα, γουρουννοσφάγισμα, γουρουννοσφαξιά, χοιροσκοτώματα, χοιροσφάγια, χοιροσφαγίες, χοιροσφαξιά, χοιροσφαξίματα.

γουρουνόβηχας ὁ, Πελοπν. (Μεσσην. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γουρούνη καὶ βῆχας.

Βῆξ ἰσχυρὸς καὶ διαρκὴς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλεπόβηχας 1, γαιδουρόβηχας 1, κορακόβηχας, σκυλλόβηχας, χοιρόβηχας.

γουρουνόβולי τό, Νάξ. (Φιλότ.) ὀουρουνόβולי Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γουρούνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βόλι.

Πλήθος χοίρων ἐνθ' ἄν.: Μουρέ, εἶδα ὀουρουνόβולי 'ν' ποὺ τσ' ἀκ'λουθᾶ τσῆ σκρόφας εὐτεινῆς! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γουρουννοθέμι, γουρουννομάζωμα, χοιροβόλι.

γουρουνοβορός ὁ, ἐνιαχ. γ'ρουνουβορός Θεσσ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γουρούνη καὶ ὀβορός.

Ἡ μάνδρα τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν. Συνών. γκούτσα, γουτσινοκούμασο, γούβα 6ε, γουρουνά-

